

บทที่ 489

บทเรียนจากนาฬิกา Cuckoo

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมีนิสัยอย่างหนึ่งซึ่งคงจะเหมือนกับคนทั่ว ๆ ไป คือ เวลาไปเที่ยวที่ใด มักจะต้องซื้อของติดไม้ติดมือกลับบ้าน ไม่ว่าจะไปเที่ยวในหรือต่างประเทศก็ตาม บางทีก็เป็นของชิ้นเล็ก บางทีก็เป็นของชิ้นใหญ่ จนหลัง ๆ นี้ ต้องบอกกับตัวเองว่า ไม่ต้องซื้อแล้ว เพราะอยู่ถึงวัยนี้ที่ไปเที่ยวก็ซ้ ๆ ของที่จะซื้ออีกซ้ำจนไม่ทราบจะซื้ออะไรอีกแล้ว

เมื่อหลายทศวรรษก่อน ลูกไปเที่ยวยุโรปและได้ซื้อของที่ระลึกชิ้นหนึ่ง ซึ่งเป็นของชิ้นใหญ่และเป็นของที่มีคุณค่ากับบ้าน คือเป็นเครื่องตกแต่งบ้านชิ้นงามและเป็นสิ่งที่มีคุณค่ากับลูกในด้านจิตใจและความคิดเมื่อเร็ว ๆ นี้ได้อย่างน่าอัศจรรย์

นาฬิกา Cuckoo เรือนหนึ่ง

นาฬิกาเมื่อตอนซื้อมา ลูกแขวนมันไว้ในห้องรับแขก เรือนค่อนข้างใหญ่ หน้าปัดเป็นไม้แกะสลัก มีรูปนกและต้นไม้สวยงาม แถบบนหลังคาที่มีรูปนกตัวใหญ่ในท่าบิน ซ้ายขวาเป็นรูปใบไม้ สวยงามมากและทุกชั่วโมงและครึ่งชั่วโมงก็จะมีนกโผล่หน้าออกมาจากหน้าต่างร้องเสียง “กุกกุก ๆ ๆ ...” บอกเวลา

แต่เนื่องจากมันเป็นนาฬิกาที่ต้องไขลานก็ต้องไปตั้งลูกตุ้มซึ่งแขวนอยู่ปลายโซ่ทุกวัน เพื่อให้นาฬิกาเดินโดยไม่หยุด ถึงจุดหนึ่งก็ไม่มีใครขยันไปตั้งโซ่ให้มันเดินทุกวัน นาฬิกา Cuckoo เรือนนี้ก็หยุดเดินไปโดยปริยาย คงกลายเป็นเครื่องตกแต่งบ้านชิ้นหนึ่งที่วางแขวนอยู่ในห้องรับแขก โดยทุกคนลืมหรือมองข้ามหน้าที่สำคัญของเครื่องเรือนชิ้นนี้ คือการเป็นนาฬิกาบอกเวลา!

ต่อมาเมื่อหลายปีก่อน เมื่อลูกและครอบครัวย้ายมาบ้านใหม่ ลูกจึงตัดสินใจนานาฬิกา Cuckoo เรือนนี้มาแขวนไว้ในห้องสตูดิโอของลูก ทำให้มันกลายเป็นสมบัติส่วนตัวของลูกไปเลย ทั้งการตั้งลูกตุ้มให้มันเดินทุกวันและคอยแก้ไขเวลามันหยุดเดิน

เนื่องจากมันได้ถูกแขวนไว้เฉย ๆ ในสภาพไม่ต้องเดินมาเป็นเวลานาน ลูกจึงต้องส่งมันไปให้ช่างซ่อม ซึ่งเป็นช่างเฉพาะ เพราะไม่ใช่ช่างนาฬิกาทุกคนจะซ่อมนาฬิกา Cuckoo ได้ และหลังจากได้คุยกับช่างซ่อมคนนี้หลายครั้ง จนในที่สุดก็หาวิธีที่จะทำให้นาฬิกา Cuckoo เรือนนี้เดินได้โดยไม่หยุดอีกได้แล้ว ลูกก็สบายใจ แต่ได้เพียงแค่ช่วงสั้น ๆ เพราะปัญหาที่ถกมาคือ มันเดินไม่ตรงเวลา!

บางทีมันก็เดินช้า พอลูกไปปรับตุ้มเวลาที่เป็นไม้และมีใบไม้เกาะไว้เป็นตัวถ่วงน้ำหนักให้สูงขึ้น มันก็เดินเร็วไป ครั้นลูกปรับให้ใบไม้ลงมาซึ่งไปเพิ่มน้ำหนัก นาฬิกาก็เดินช้าลงและช้าไป

เกือบวันเว้นวัน ทุกครั้งที่ลูกเข้าห้องสตูดิโอเพื่อทำงานหรือวาดรูป ลูกจะต้องเสียเวลากับการปรับไม้ตุ้มนาฬิกา เพื่อให้เวลามันตรง จากนาฬิกาเรือนโปรด เจ้านาฬิกา Cuckoo ได้กลายเป็น nuisance สำหรับลูกไปซะแล้ว จนกระทั่ง

วันหนึ่งลูกเข้าไปในห้องสตูดิโอเพื่อเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ด้วยหัวใจที่เปี่ยมสุข ทันใดลูกมองไปยังเจ้านาฬิกา Cuckoo เรือน (ไม่) โปรด ซึ่งขณะนั้นเดินช้ากว่าเวลาที่ควรเป็น เพราะลูกชี้แจงไปปรับมันแล้ว

แล้ว ... ความคิดหนึ่งที่ผุดขึ้นมาในสมองของลูก “ทำไมไม่รับเจ้านาฬิกา Cuckoo นี้ ตามสภาพของมันล่ะ ถ้ามันเดินช้าไปบ้าง สัก 2-3 วัน ก็ปรับเข็มเวลาให้มันตรง หรือไม่ก็ปรับให้มันเดินเร็วขึ้น สัก 2-3 วัน มันก็ตรงเวลาเอง!”

ความคิดง่าย ๆ ไม่ต้องใช้สมองครุ่นคิดอะไรให้ยุ่งยากเลยนั้น ทำให้ลูกยิ้มกับตัวเองอย่างดีใจและมีความสุขราวกับ Sir Isaac Newton ได้ค้นพบกฎแห่งความโน้มถ่วงของโลก 😊

ที่ผ่านมา ลูกพยายามวันแล้ววันเล่า เพื่อจะทำให้เจ้านาฬิกา Cuckoo อายุหลายสิบปีเรือนนี้เดินตรงเวลา แต่มันก็ไม่สามารถเป็นอย่างที่ลูกต้องการให้มันเป็นได้ ผลก็คือ ลูกเองหงุดหงิดและเสียเวลาอันมีค่ากับการปรับลูกตุ้มเวลาไปเกือบทุกวัน

แต่เพียงแค่ลูกปรับสวิตช์ในสมองแกริกเดียว ทุกอย่างเปลี่ยนไปหมด เจ้านาฬิกา Cuckoo ก็ยังเดินช้าเหมือนเดิม แต่สิ่งที่เปลี่ยนคือ ผลที่เกิดกับลูกเอง 😊

จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกมีความสุขมาก ลูกปล่อยให้เจ้านาฬิกา Cuckoo นี้เดินช้าไปวันละ 3-4 นาที สัก 2-3 วันก็ไปปรับเข็มให้มันตรงเวลาหน่อย หรือไม่บางทีลูกก็ปรับให้มันเดินเร็วไปเลย สัก 2-3 วัน มันก็ตรงเวลาสักที ถามว่ามีอะไรเดือดร้อนกับใครไหมที่มันเดินช้านิดหน่อยเช่นนี้ คำตอบคือไม่มี แกมลูกเองก็มีความสุขและความสงบในใจ ไม่ต้องไปหงุดหงิดกับความไม่ตรงเวลาของเจ้านาฬิกาเรือนโปรด 😊

แล้วลูกก็มาไตร่ตรองถึงเรื่องความถูก vs ความผิด

ในสังคมที่เป็นพหุนิยมอย่างปัจจุบัน ความถูกความผิดอยู่ที่ว่ามองจากฝ่ายใดและใครมีอำนาจมากกว่ากันในการมองเหตุการณ์นั้น ในกรณีนาฬิกา Cuckoo เรือนนี้ ถามว่าลูกผิดไหมที่ต้องการให้มันเดินตรงเวลา ตอบเลยว่าไม่ เจ้าของนาฬิกาทุกคนในโลกนี้คงต้องการให้นาฬิกาที่ตนเป็นเจ้าของเดินตรงเวลา แต่ถ้าถามเจ้านาฬิกาเรือนนี้และมันพูดได้ มันคงพูดว่า “นายครับ ผมแก่แล้ว ทำหน้าที่เต็มที่ได้แค่นี้ครับ” ถามว่าเจ้านาฬิกาผิดไหมที่เดินช้ากว่าที่ควรเป็น มันก็ไม่ผิดเพราะมันอายุตั้งหลายสิบปีแล้ว กลไกฟันเฟืองข้างในมันก็จะเสื่อมบ้าง ที่มันเดินได้ตึกตอกๆ ทุกวันโดยไม่หยุด ก็เก่งมากแล้ว

ในชีวิตจริงที่เราต้องมีปฏิสัมพันธ์กับคนทั่วไป ปัญหาต่างๆ ย่อมมีเกิดขึ้นมากมาย แต่หากมองจากฝ่ายเรา เราเป็นฝ่ายถูก อีกฝ่ายก็ต้องเป็นฝ่ายผิด แต่ถ้าเรายอมมองเหตุการณ์ต่างๆ จากอีกฝ่ายหนึ่ง มุมมองของเราก็จะเปลี่ยนไป นาฬิกาเดินช้าหน่อย ก็ช่างมันเถอ อย่าไปคิดว่าเป็นความผิดของมันและเราพยายามจะแก้ไขให้มันเดินให้ตรงเวลา

เราเปลี่ยนตัวเอง ก้าวข้ามตัวเองนี่คือวิธีแก้ปัญหาที่ลูกค้นพบจากการพยายามจะไปเปลี่ยนแปลง “ความผิด” ของเจ้านาฬิกา Cuckoo ที่มันเดินช้า

แล้วความสงบก็เกิดขึ้นกับใจลูกเอง

นี่คือปรัชญาอันที่ลูกได้เรียนรู้จากการดำรงชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลาง พระเจ้าข้า

“ขอให้ถ้อยคำจากปากและความคิดจากใจข้าพเจ้า เป็นที่โปรดปรานเฉพาะพระองค์เถิด” สดุดี 19:14

อาแมน

ลูกขอพระ: องค์คนนี้

www.vvsharefoundation.org

